

Arrest

nr. 185 464 van 18 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 december 2015 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 januari 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 september 2016.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2017.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*). Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een inreisverbod (bijlage 13sexies) met een duur van drie jaar.

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid op.

De verwerende partij betoogt met verwijzing naar artikel 39/57, eerste lid van de vreemdelingenwet dat de bestreden beslissing op 8 december 2015 ter kennis werd gebracht en dat de verzoekende partij zich op dat moment in de gevangenis te Antwerpen bevond. Zij voert aan dat de beroepstermijn van 15 dagen reeds verstreek op 23 december 2015, zodat het op 6 januari 2016 ingediende beroep laattijdig is.

De Raad stelt vast dat in casu niet blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij op het ogenblik dat haar kennis werd gegeven van de beslissing waarbij haar een inreisverbod wordt opgelegd, reeds op grond van een eerdere beslissing was opgesloten in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. De opsluitingstitel die ten aanzien van de verzoekende partij (op grond van artikel 7, derde lid van de vreemdelingenwet) werd genomen, is vervat in de bijlage 13septies van 8 december 2015 die in het kader van huidig beroep niet wordt aangevochten, en die een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering omvat. Uit de bewoordingen van artikel 39/57, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet blijkt echter niet dat het zou volstaan dat op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing reeds een beslissing tot vasthouding werd genomen of dat de betrokkene zich in de gevangenis zou bevinden, daar uitdrukkelijk verwezen wordt naar beroepen ingediend door “een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9” van de vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat zowel de bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod, als de opsluitingstitel ter kennis gebracht werd op 8 december 2015 en dat voor beide beslissingen geen uur van kennisgeving werd opgegeven. Tevens blijkt uit het administratief dossier (en de bestreden beslissing) dat de verzoekende partij reeds sinds 12 oktober 2015 was opgesloten in de gevangenis van Antwerpen, om strafrechtelijke redenen. Zodoende dient te worden vastgesteld dat niet met absolute zekerheid kan worden bepaald of de kennisgeving van de thans bestreden beslissing plaatsvond op een ogenblik dat de verzoekende partij zich reeds bevond in “een welbepaalde plaats zoals bedoeld in voormeld artikel 74/8” en zodoende nadat haar de voormelde opsluitingstitel reeds werd betekend. Zodoende kan er niet van uitgegaan worden dat de beroepstermijn van 15 dagen in casu van toepassing is, zodat de gewone beroepstermijn van 30 dagen dient te worden toegepast. De bestreden beslissing werd ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 8 december 2015. Er moet dus worden vastgesteld dat het op 6 januari 2016 ingediende beroep tijdig voorkomt.

De opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid lijkt te moeten worden verworpen.

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het proportionaliteitsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt vooreerst dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met haar partner en kind. De Raad stelt echter vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde voor het nemen van de bestreden beslissing op 8 december 2015 op de hoogte was van de voorgehouden partner en kind, zodat hem niet kan verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden. De verzoekende partij voert vervolgens aan dat ze nog niet is veroordeeld voor de feiten die in de bestreden beslissing worden aangehaald. De Raad wijst erop dat de gemachtigde in zijn motivering ook geenszins stelt dat de verzoekende partij reeds zou veroordeeld zijn, hij geeft immers slechts aan dat de verzoekende partij van 12 oktober 2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van gijzeling. Bovendien kan worden opgemerkt dat het de gemachtigde vrijstaat om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen. Het gegeven dat de verzoekende partij (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet verhindert aldus de

gemachtigde niet om een standpunt in te nemen met betrekking tot deze feiten en op basis van die vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Waar de verzoekende partij zonder meer stelt dat de bewijswaarde van de door haar ingediende documenten wordt miskend, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt waarop zij precies doelt. Waar de verzoekende partij stelt dat bij een derde bevel om het grondgebied te verlaten de gemachtigde "direct" een inreisverbod van drie jaar oplegt en dat dit disproportioneel zou zijn, dient erop gewezen te worden dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt gemotiveerd aangaande de duur van het inreisverbod, waarbij onder meer wordt verwezen naar de aanwezigheid van de familie van de verzoekende partij in België, naar een eerder ingediende aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, naar voormeld aanhoudingsmandaat, naar het illegaal verblijf en naar het belang van de immigratiecontrole. De verzoekende partij betwist op zich de door de gemachtigde gemaakte vaststellingen niet, maar geeft slechts te kennen het niet eens te zijn met de door hem gemaakte beoordeling aangaande de duur van het inreisverbod. Aldus geeft zij blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Met dit betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet of niet afdoende, onjuist of gebrekkig werd gemotiveerd en dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of disproportionele wijze zou hebben gehandeld.

Het enig middel lijkt ongegrond."

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 6 september 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 8 maart 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 1 september 2016 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij dat het hier om een onterechte appreciatie van artikel 8 van het EVRM gaat en wijst tevens op het vermoeden van onschuld. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.

2.4 Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat de verzoekende partij noch in de hoofding van haar enig middel noch bij de uiteenzetting van haar middel de schending van artikel 8 van het EVRM heeft aangevoerd. In het verzoekschrift wordt geenszins "een onterechte appreciatie van artikel 8 van het EVRM" aangevoerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt aldus vast dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift uitbreidt en wijst erop dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (cf. RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift (de schending van) artikel 8 van het EVRM naar voren heeft gebracht. Dit voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe 'middel' is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 1 september 2016. Waar in het verzoekschrift immers evenwel werd aangevoerd dat de staatssecretaris niet argumenteert over de partner en het kind, wijst de Raad erop dat in de beschikking van 1 september 2016 wordt vastgesteld dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van de voorgehouden partner en kind zodat hem niet kan verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden. Zodoende werd in voormelde beschikking wel degelijk rekening gehouden met de aangevoerde argumenten. Met haar

betoog kan de verzoekende partij dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking van 1 september 2016 opgenomen grond.

2.5 Waar de verzoekende partij tevens wijst op het vermoeden van onschuld, stelt de Raad vast dat hierop middels voormelde beschikking van 1 september 2016 reeds werd geantwoord. Door ter terechtzitting te verwijzen naar argumenten uit het verzoekschrift brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 1 september 2016 werd aangegeven. Met haar betoog kan de verzoekende partij dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking van 1 september 2016 opgenomen grond.

Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het enig middel ongegrond is.

2.6 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend zeventien door:

mevr. C. BAMPS,

de eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS